

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN-2020-31

21.1.2020

Tryg Forsikring NUF

Ansvar

Godsansvar – brudd på informasjonsplikt? – fal. § 2-1.

Sikrede, som er et transportfirma, tegnet kaskoforsikring på en lastebil hos selskapet. Lastebilen ble ikke forsikret med en godsansvarsforsikring. Lastebilen var involvert i en trafikkulykke som medførte skader på det fraktede gods. Oppdragsgiver krevde at sikrede erstattet godset. Sikrede søkte derfor erstatning under forsikringen i selskapet. Selskapet avslo kravet under henvisning til at det ikke var tegnet en godsansvarsforsikring. Sikrede anførte blant annet at selskapet hadde brutt informasjonsplikten, jf. fal. § 2-1 ved å ikke informere om muligheten til å tegne en slik forsikring. Nemnda kom til at skaden ikke var dekningsmessig, og at selskapet ikke hadde brutt informasjonsplikten ved tegning.

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning for skadet gods etter trafikkuhell, og spørsmål om det foreligger brudd på selskapets informasjonsplikt ved avtaleinngåelsen, jf. forsikringsavtaleloven (fal.) § 2-1.

Klager, som er et transportfirma, tegnet kaskoforsikring på en lastebil (A) hos Tryg Forsikring NUF (selskapet) den 18.9.17. Klager tegnet i tillegg dekning for panthaver den 27.10.17 og bilavsavnsdekning den 22.11.17. Klager ble kontaktet av selskapet den 4.12.17 for en avtalegjennomgang uten at det ble gjort noen endringer i avtalen.

Klager tegnet så forsikring på en ny lastebil (B) gjeldende fra den 30.4.18. Ifølge forsikringsbeviset utstedt 2.5.18 omfatter forsikringen ansvar, kasko, bilsavn, fører- og passasjerulykke og panthaver.

Lastebil (B) var involvert i en trafikkulykke den 28.8.18. Ulykken førte til skader på lastebil og henger, samt på det fraktede gods. Selskapet har utbetalt erstatning for skadene på lastebilen og hengeren i henhold til de avtalte vilkår.

Da oppdragsgiver for transporten rettet krav mot klager for godsskade, reiste klager krav om dekning for dette under sin forsikring. Selskapet avslo kravet begrunnet med at klager ikke hadde tegnet en godsansvarsforsikring. Avslaget ble påklaget, men selskapet opprettholdt sitt standpunkt etter en ny vurdering.

Klager krever dekning for ansvar for skade på gods og anfører at han må stilles som om godsansvarsforsikringen hadde vært tegnet fordi selskapet har brutt informasjonsplikten i fal. § 2-1 ved å unnlate å orientere sikrede om godsansvarsforsikring.

Selskapet har anført at klager ble tilbudt godsansvarsforsikring, men at klager takket nei. Dette har formodningen mot seg og uansett burde selskapet i det minste sikret notoritet/bevis for at klager takket nei til en slik forsikring.

Klager avviser at de ikke ønsket en slik forsikring. Klager ønsket de typer forsikringer som var nødvendig for å drive godstransport på vei. Klager var sikker på at de hadde de nødvendige

forsikringer, og ville ikke utført transportoppdrag om det ikke var tegnet en forsikring som dekket dette.

Forsikringsbeviset sier at "Det skal foreligge en skriftlig avtale om at (sikrede) har forsikringsansvaret for hengeren" og viser derfor tydelig at klager fraktet andres varer.

Selve forsikringsdokumentet har dessuten bidratt til å skape en oppfatning av det var dekning. Det er flere steder vist til at det gjelder godstransport langs vei. Det fremgår også at tilhengere skal være forsikret, og dette kan forstås som om godset er forsikret. Det fremgår ikke noe sted at godsansvar ikke er dekket. Sett hen til dialogen som hadde vært i forkant av avtaleinngåelsen, i tillegg til det som fremkommer av forsikringsavtalen, er det ikke unaturlig at klager la til grunn at de hadde de forsikringer som var nødvendig for å utføre godstransport langs vei. Klager hadde lite erfaring med forsikring og stolte på at kundebehandleren hadde den nødvendige kunnskap. Klager hadde derfor grunn til å tro at han hadde de nødvendige dekningene, også etter mottaket av forsikringsavtalen.

Klager tegnet godsansvarsforsikring på den andre motorvognen dagen etter han mottok krav fra oppdragsgiver. Dette viser at han ønsket denne typen forsikring.

Eventuelt kan selskapet ha glemt å registrere forsikringen i sitt system og vil da være ansvarlig etter skl. § 2-1. Selskapet har i en e-post av 19.2.19 opplyst at det var standard rutine å tilby godsansvar og bilsavn. Bilsavn ble lagt til avtalen, hvilket tyder på at det kan være en feil at ikke godsansvar ble lagt til avtalen. Dette spesielt med tanke på at sikrede ønsket en så god dekning som mulig.

Det ble i tillegg tegnet to løstralleforsikringer. Det fremstår som at det ble tegnet flere løstralleforsikringer enn det var behov for. Det viser i så fall at selskapet ikke har tilfredsstillende og gode rutiner med tanke på sikredes behov og allerede eksisterende forsikringsdekning.

Sikrede krever også erstattet påløpte saksomkostninger.

Selskapet avviser ansvar for skadene på godset og anfører at sikrede ikke hadde tegnet godsansvarsforsikring. Sikrede har ikke dokumentert at selskapet har brutt informasjonsplikten ved avtaleinngåelsen.

Etter rettspraksis plikter selskapet å informere om lovpålagte forsikringsdekninger, mens informasjonsplikten knyttet til andre dekninger beror på en konkret vurdering. Det er klager som har bevisbyrden for at selskapet har brutt opplysningsplikten. Det er derfor ikke slik at selskapet må fremlegge bevis for at sikrede ikke ønsket godsansvarsforsikring, jf. blant annet FinKN-2019-479.

Sikrede anfører at kundebehandler mest sannsynlig har glemt å orientere om godsansvarsforsikring, eventuelt at selskapet har glemt å registrere forsikringen. Disse anførselene står i motstrid til hverandre, og sikrede kan således ikke gjøre rede for hva som skal ha skjedd ved avtaleinngåelsen.

Begge kundebehandlerne som er forespurt i saken har opplyst at de i henhold til selskapets rutiner har tilbydd sikrede å tegne godsansvarsforsikring. Selskapet mener sikrede har fått tilstrekkelig informasjon, og at selskapet har tegnet de dekningene som sikrede ønsket.

Selskapet har dessuten sendt ut forsikringsbevis i henhold til fal. § 2-2. Som i ethvert avtaleforhold er det opptil den enkelte avtalepart å gjøre seg kjent med den avtalen som er inngått. Man bærer selv risikoen for at innholdet i mottatte dokumenter ikke kontrolleres. Sikrede må således reklamere dersom han ikke har fått den dekning han mener å ha tegnet og betalt for, jf. FSN-4615.

At sikrede tegnet godsansvar på en annen motorvogn dagen etter at det fikk varsel om krav fra oppdragsgiver, tyder på at sikrede hadde et bevisst forhold til hvilke dekninger det hadde.

Selskapet kan heller ikke se at arbeidstaker i selskapet under utføring av arbeid forsettlig eller uaktsomt har voldt skade, jf. skl. § 2-1. Det er følgelig derfor ikke grunnlag for erstatning etter denne bestemmelsen.

Det er stilt spørsmål om løstralleforsikringer, uten at dette er nærmere presisert. Selskapet kan ikke se at dette er av betydning for spørsmålet i den foreliggende sak og har derfor ikke utredet dette nærmere.

Selskapet anfører for øvrig at sikrede ikke har hjemmel for krav om saksomkostninger.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om selskapet har brutt informasjonsplikten under tegning.

Det følger av fal. § 2-1 at selskapet i forbindelse med tegningen av en forsikring i nødvendig utstrekning skal legge forholdene til rette for at forsikringstakeren kan vurdere forsikringstilbudet.

Klager anfører at det er mest sannsynlig at selskapet ikke opplyst om godsansvarsforsikringen, eventuelt at det har glemt å registrere at avtalen ble tegnet. Det er vist til at klager i kontakt med selskapet opplyste at de ønsket alle nødvendige forsikringer i forbindelse med at sikrede skulle drive godstransport på vei.

Selskapet anfører at kundebehandleren i tråd med selskapets rutiner tilbød forsikringen, men at klager takket nei. Etter det opplyste finnes det ikke lydopptak eller loggføring fra samtalen.

Nemnda har ikke grunnlag til å ta standpunkt til hvilken anførsel som her er korrekt. Det er klager som har bevisbyrden for at informasjonsplikten er brutt, jf. blant annet FinKN-2019-479. Denne usikkerheten må derfor gå utover klager.

Selskapet plikter etter fal. § 2-2 å utstede et "forsikringsbevis som fastslår at avtale er inngått, og som henviser til vilkårene". Nemnda har i en lang rekke saker lagt til grunn at sikrede har en plikt til å lese gjennom forsikringsbeviset og reklamere hvis det ikke stemmer med dekningsbehovet, se f.eks. FinKN-2019-479, med henvisning til FSN-4615, 5501, 6478 og FinKN-2010-357.

Det fremlagte forsikringsbeviset utstedt 2.5.18 angir "Virksomhet" som "Godstransport på vei" og Type gods som "Stykkogods – Andres og egne varer". Dette er en beskrivelse av hvilken type virksomhet sikrede driver, og sier ingenting om dekningen. Forsikringsdekningene er gjengitt i en tabell nedenfor, hvor det under kolonnen "Dekning" er angitt "Ansvar", "Kasko", "Bilsavn", "Fører og passasjerulykke" og "Panthaver". Nemnda forstår det slik at dette tilsvarer den forsikringen sikrede tegnet på sin andre lastebil i henholdsvis september og november 2017. Det fremgår her klart at godsansvar ikke er omfattet. Hvis sikrede ønsket slik forsikring burde han derfor ha reklamert overfor selskapet for å ordne slik dekning.

Sikrede anfører også at det kan foreligge et mulig arbeidsgiveransvar, jf. skl. § 2-1, fordi selskapet har glemt å registrere godsansvarsforsikringen. Nemnda kan ikke se at det er dokumentert noen uaktsomhet hos selskapet på dette punkt.

Godsansvar er etter dette ikke omfattet av klagers forsikring.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Selskapet gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Elisabeth Okkenhaug (selskapsrepresentant), Hanne Sofie Nøklegaard (selskapsrepresentant), Andreas Pihlstrøm (næringsrepresentant) og Johannes Straume (næringsrepresentant).